

[Clausager.]

Hjemmevirksomhederne, der er begunstige. Dette spiller en vældig Rolle i det Øjeblik, man sætter ind med saadan noget som banktekniske Midler.

Og det er for Resten ikke paa det Omraade alene, Regeringen har et Dobbeltansigt, fører een Politik med den ene Haand og en anden Politik med den anden, fører Inflationspolitik et Sted og Deflationspolitik et andet Sted. Regeringen har, synes jeg, paa flere Omraader ført en saadan mærkelig dobbeltbundet Politik. Nu nævnte jeg Landbruget før, men vi kan tage f. Eks. saadan en Ting som Udstykningen, der staar i Forbindelse hermed. Man taler om Udstykning som en Frelse i denne Arbejdsløshedstid, som noget, der vil være godt, uden at spørge, om man kan afsætte de Menneskers Produktion, som man sætter i Vej. Det er jo en fattig Trøst, at man siger til dem, at de kan nok komme i Vej, men Produktionen skal indskrænkes, og det har vi jo hørt her fra denne Talerstol, at Husmandsforeningernes Formand har antydnet, at Produktionen var ved at blive unaturlig i visse Henseender, den skulde indskrænkes til det naturlige. Ja, denne Tale om det naturlige kan blive meget slem, navnlig for det mindre Landbrug. Vi har i Landbruget indført en Del fremmede Raastoffer, men Industrien har dog indført endnu flere, og jeg har ikke hørt, at Produktionen dér var unaturlig. Regeringen taler om Udstykning, men samtidig vil den have Landbruget til at indskrænke sin Produktion, thi Afsætningen er for stor. Men naar Landbruget skal indskrænke sin Produktion, samtidig med at det skal bære de høje Skatter — og dem vil Regeringen jo ikke sætte ned —, samtidig med at det skal bære den højere Rente, samtidig med at det skal bære de stigende Lønninger, som til Dels foraarsages af, at visse Erhvervsgrene gaar saa godt, ja, saa er det klart, at man kommer i en forfærdelig vanskelig Situation, og derfor synes jeg, at det ogsaa er et Dobbeltansigt, Regeringen viser, naar den paa en og samme Tid taler om Udstykning og ikke tænker paa at skaffe disse Mennesker saadanne Kaar, at de kan klare sig.

Der maa være Mening i alting, det ene maa svare til det andet, ellers gaar det ikke i Længden. Jeg ved godt, at jeg vilde gøre Regeringen Uret, hvis jeg sagde, at den ingenting vil gøre. Jo, det vil den. Den har forsøgt at gøre noget, og den gør det vel ogsaa nu, da den har faaet Magten, om end ikke i saa stor Udstrækning som før, da

den ikke havde Magten. Den ser godt, at det kniber i visse Erhvervsgrene, og den kaster et Tilskud til de ringeste, men hele Erhvervet faar Lov at gaa, selv om det gaar med Tab eller med for lille Løn til de erhvervsdrivende. Man ser kun paa de ringeste, de kan faa et Tilskud, og saa kører man videre.

Jeg synes, det vilde være rimeligt at spørge Regeringen ad, nu da den har faaet Magten i begge Ting og kan gøre, hvad den vil: Hvad er dens Erhvervs politik, hvad vil den gøre for at afhjælpe den Skævhed, der er erhvervs politisk her i Landet? For det bliver nu ikke ved at gaa. Der er en Skævhed erhvervs politisk, saa det er til at forbavses over, Velstand, uhyre gode Tider i visse Erhvervsgrene, Nød og Trængsel i andre. Og man gør for lidt for at udjævne det. Jeg synes, at nu da Regeringen har faaet Magten, maa den i Sandhed vise, hvad den vil. Men der er ikke noget, der haster, det er først lige for nylig, der er kommet et Forslag, som vi har behandlet i Udvalg, om Tilskud til Landbrugere, der er gældsramte — det er jo Regeringens Kæphest. Det er en daarlig Fremgangsmaade efter min Mening, men det er en Følge af den Politik, Regeringen i øvrigt fører. Men man har ikke handlet tilstrækkelig hurtigt og med tilstrækkelig Kraft, siden man fik Magten i begge Ting. Det er, som om Kraften er gaaet af Regeringen efter Valget, det ser ud, som om Samson er blevet klippet af en eller anden. Hvad det er, forstaar man ikke, for der er fri Bane, de kan gøre alt, hvad de vil. Vælgerne spørger: Hvad nøler de efter — Vælgerne, som er blevet fodret med utrolige Løfter, medens Oppositionen havde Landstingsflertal. De har troet paa det. De spørger: Var det da ikke ærligt ment? Var det kun Valgfæsk? De kræver noget. De kan ikke bie længere, de spørger: Hvad nøler man efter? Men vi har Lov at spørge: Hvad er Regeringens økonomiske Politik, og hvad er dens Erhvervs politik? Det er dens Pligt, synes jeg, at lægge klart paa Bordet, hvad Linie den vil følge, hvis den da har nogen Linie, hvis den overhovedet ved ud eller ind i den Situation, vi er i. Thi som det gaar, kan det ikke blive ved. Jeg beder om, at vi faar Rede paa: Hvad agter Regeringen at gøre i Pengepolitikken, i Rentepolitikken, i Erhvervs politikken til Udjævning af de Skævheder, vi har?

Rasmussen (Gylling): Den Forespørgsel, der i Dag er til Behandling, er i og for sig afgjort, hvad angaar den politiske Side